

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 910/2015
16.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Д.Л. из Б., С. код О., чији је пуномоћник В.П., адвокат из Б., против туженог П.д. Т. а.д. из Б., чији је пуномоћник В.Ј., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6393/12 од 16.10.2013. године, у седници одржаној 16.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6393/12 од 16.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 902/12 од 02.07.2012. године, ставом првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев па је поништено решење туженог од 05.06.2009. године, као незаконито, а тужени је обавезан да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 51.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 6393/12 од 16.10.2013. године, жалба туженог је одбијена, као неоснована, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који закон се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се ревизија може изјавити, применом члана 398. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су судови правилном применом материјалног права поништили побијано решење туженог, као незаконито.

Судови су утврдили да је тужилац био у радном односу код туженог на лакшим физичким пословима, са трећим степеном стручне спреме, до доношења побијаног решења од 05.06.2009. године, којим му је отказан уговор о раду, применом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, због повреде радне обавезе из члана 9. тачка 3. алинеја Б. Уговора о раду, неоправдан изостанак са рада два пута у току месеца или 5 радних дана у току године. Стављено му је на терет да је у периоду од 05.05. до 26.05.2009. године неоправдано одсуствовао са рада, а није доставио ни потврду лекара о очекиваном времену спречености за рад. Пре доношења решења тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се он писмено изјаснио.

Оцењујући законитост решења туженог, судови су утврдили да у спорном периоду од 05.05. до 26.05.2009. године тужилац није неоправдано изостао с посла, с обзиром да је, према лекарским извештајима, био спречен за рад у периоду од 30.01. до 28.07.2009. године, у ком периоду је упућиван на разне специјалистичке и дијагностичке прегледе, на додатна испитивања и на лекарску комисију, да лечење код њега није завршено, али и да је Републичком фонду ПИО запослених поднео захтев за утврђивање преостале радне способности, о чему је фонд обавестио и туженог решењем од 27.02.2009. године, тако да је тужени имао сазнање о разлозима тужиочевог одсуства са рада. Како су на овај начин судови утврдили да тужилац у периоду од 05.05. до 26.05.2009. године није неоправдано одсуствовао са рада, а да недостављање потврде надлежног лекара о периоду очекиваног одсуства са рада – уговором о раду и општим актима послодавца није предвиђено као основ за отказ уговора о раду, Врховни касациони суд налази да нежестепени судови правилно налазе да није наступио основ за престанак радног односа тужиоцу, применом члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05 и 61/05) и члана 9. тачка 3. алинеја Б. Уговора о раду – неоправдан изостанак с посла 2 радна дана у току месеца или 5 радних дана у току године, што значи да тужиоцу није могао бити отказан уговор о раду по овом основу.

Имајући у виду изнето, правилно су судови поништили одлуку туженог, као незакониту, уз усвајање захтева тужиоца за враћање на рад, применом члана 191. став 1. Закона, као правне последица поништаја решења отказа уговора о раду, на захтев запосленог.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 398. став 2. ЗПП).

Применом члана 405. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду, с обзиром да се ревизијом понављају жалбени наводи, а образлагањем се не би постигло ново нити уједначеније тумачење права.

На основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**